

40 NĂM HỒN DANH “NGUY” VÀ NHỮNG TRẬN ĐÒN THÙ CỦA ÁC QUỶ

Con người Việt Nam vốn nặng tình quê hương Tổ Quốc. “Bỏ nước” là bỏ nơi chôn nhau cắt rốn, là bỏ mồ mả ông bà cha mẹ, bỏ quê cha đất tổ.... Thế mà, sau 30/4/1975, người dân Miền Nam Việt Nam, hàng triệu người hăm hở ra đi, cách này hay cách khác, bằng mọi giá, kể cả cái giá của chính sinh mạng mình: Vượt biên, vượt biển đầy hiểm nguy, bắt trắc, chín mất một còn, vẫn lao vào cỏi chết để tìm sự sống! Từ 400 đến 500 ngàn người mất xác giữa biển cả làm mồi cho cá mập vì bị hải tặc sát hại hay bão tố đánh chìm tàu ghe! Hoặc bị phanh thây bởi thú rừng nơi hiểm hóc xa xôi không ai biết. Vì sao?

Những nạn nhân bị triệt đường sống:

Cách đây 40 năm, ngày 30/4/1975! Việt Nam Cộng Hòa, tức Miền Nam Việt Nam rơi vào tay quân cộng sản Bắc Việt. Vô sản chuyên chính ngụy trị! Quả không có tấm máu nhưng tang thương bao trùm! Toàn Miền Nam Việt Nam rướm máu! Bể quan tỏa cảng! Lao động khổ sai quần quật! Đói rách triền miên! Bắt bớ! Dọa dẫm! Hiếp đáp! Tù đầy! Khủng bố trắng kéo dài, năm này sang năm khác! Không ít người bị thủ tiêu, mất tích!

Người dân Miền Nam Việt Nam bị tròng vào cổ cái ách nô lệ thời đại mới với bao điều thống khổ, sống dở chết dở, ngoại trừ một số rất nhỏ những phần tử nằm vùng tiếp tay cho CS phá hoại Miền Nam. Không ai còn lựa chọn nào khác để bảo đảm một cuộc sống

an bình về tâm hồn, lành mạnh về thể xác, một cuộc sống trong đó lẽ ra mọi người đều bình đẳng cùng hưởng những quyền tự do tối thiểu như nhau.

Suốt chặng đường dài 30–40 năm, người Việt Nam nơi đất khách, như trên đất nước Hoa Kỳ chẳng hạn, ai mà chẳng trải nghiệm đôi lần bị kỳ thị, bị phân biệt đối xử? Ở bên nhà, mỗi lần vợ được một tin tức kỳ thị tại Hoa Kỳ, CSVN không bỏ cơ hội khai thác, phóng đại thành những hình ảnh vô cùng đen tối và ghê rợn. “Nước Mỹ là thế đấy! Bao hành! Cướp giết! Kỳ thị nhan nhân!” Trong khi đó, trên thực tế, các vụ kỳ thị ở Mỹ phần lớn mang tính cá nhân hay bè nhóm riêng lẻ ở một xứ sở gọi là Hợp Chúng Quốc – nước của nhiều chủng tộc, nhiều sắc dân từ khắp thế giới tấp nập dồn về hàng ngày, hàng giờ! Làm sao tránh khỏi những va chạm về màu da chủng tộc hay văn hóa, ngôn ngữ, và tập quán? Nhưng hoàn toàn thua xa chính sách, chủ trương phân biệt đối xử do chế độ CS tại Việt Nam dựng lên từ 1975 đến nay mà nạn nhân đứng đầu bị kỳ thị là những người cộng tác với chính thể VNCH cùng thân nhân của họ!

Kỳ thị tại Việt Nam dưới chế độ cộng sản:

CSVN luôn vỗ ngực tự cho mình “ưu việt”, là “đỉnh cao trí tuệ loài người”, là lực lượng “bách chiến bách thắng dưới ngọn cờ Mác–Lê vĩ đại!” Từ cái nảo trạng kiêu đảng (tự tôn mặc cảm) này cộng với nỗi sợ mất đi độc quyền đảng trị (do tư ti mặc cảm), nhà cầm quyền CSVN càng đẩy mạnh chính sách phân biệt đối xử tới chỗ kỳ thị không khoan nhượng qua chiêu bài đấu tranh giai cấp và phân biệt lẫn ranh đảng–ngụy!

Kỳ thị giai cấp: Thấy gì trong đấu tranh giai cấp của CSVN?

Năm 1954, CSVN dưới tên gọi là Việt Minh (VM) cấu kết với thực dân Pháp chia đôi đất nước Việt Nam thành hai miền. Qua Hiệp Định Genève 1954, CSVN hiến dâng Miền Nam cho thực dân Pháp, VM thống trị Miền Bắc. Quốc gia Việt Nam tẩy chay Hiệp định vì nó vi phạm nguyên tắc “toàn vẹn lãnh thổ” của quốc gia dân tộc.

Tại Miền Bắc, VM nhận lệnh của quan thầy Mao Trạch Đông bên Tàu, thực hiện Cải Cách Ruộng Đất, phát động những cuộc đấu tố man rợ nhắm vào các thành phần “trí, phú, địa, hào, tư sản”. Hàng trăm ngàn người Việt Nam bị tố oan, tù oan, giết oan. Dân chúng quê mùa chất phác và cả trẻ em bị cán bộ VM lừa đi, ép phải dự những phiên đấu tố mất tính người, phải hò hét “Giết nó! Giết nó đi!”

Thực hiện khẩu hiệu “giết lầm hơn bỏ sót”, đảng cộng sản chẳng phải chỉ hô hào “Giết, giết nữa, bàn tay không phút nghỉ” (Tố Hữu) mà còn xúi giục và cả bức bách con cái đấu tố cha mẹ, vợ chồng đấu tố lẫn nhau, bà con, hàng xóm láng giềng rình rập nhau, tố cáo lẫn nhau, buộc tội cho nhau, kết án nhau, và đìem nhau chết để cho “vô sản chuyên chính” lên ngôi toàn trị!

Một trận càn quét mang tính kỳ thị vô nhân đạo được thực hiện dưới danh nghĩa “đấu tranh giai cấp” như Xuân Diệu hô hào:

*Anh em ơi! Quyết chung lưng
Đấu tranh tiêu diệt tàn hung tử thù,
Địa hào, đối lập ra tro,
Lưng chùng phản động đến giờ tan xương.*

Mọi giếng mối quan hệ tình nghĩa luân lý tốt đẹp bị đảo lộn và triệt tiêu hoàn toàn.

*Lôi cổ bọn nó ra đây,
Bắt quỳ mọp xuống đọa đày chết thôi!...*

Sách báo đã nói nhiều về Cải Cách Ruộng Đất cùng với những hệ lụy của nó. Người ta ước tính có hơn 160 ngàn người là nạn nhân của những cuộc đấu tố sát máu dã man trên.

Kỳ thị đảng — ngụy:

Ngoài Bắc thì kỳ thị giai cấp như vậy. Trong Nam thì sau khi thắng cuộc, CSVN đánh vào toàn thể quân–dân–cán–chính Miền Nam Việt Nam bằng một cuộc đấu tranh khác. Đó là Kỳ thị đảng — ngụy. Kể cả khi càn tranh thủ nhân tâm như thời Tết Mậu Thân 1968 ở Huế cũng như sau khi đã thắng trận (1975), CSVN luôn đặt chính sách kỳ thị đảng – ngụy lên hàng đầu hầu bảo đảm sự sống còn và vai trò thống trị độc quyền độc đảng trên cả nước.

Những ai phục vụ trong Chính quyền VNCH dù ở đẳng cấp nào từ Trung ương xuống xã ấp, như thư ký xã, chạy công văn cũng đều là NGỤY QUYỀN. Tham gia Quân lực VNCH dù là anh binh nhì, chú Nghĩa quân cũng là NGỤY QUÂN. Người dân có thân nhân dính líu tới “ngụy quân”, “ngụy quyền” thì là DÂN NGỤY!

Sức tuyên truyền, nhồi sọ kiểu tủy não của CSVN thật là khủng khiếp! Cái từ “NGỤY” trở thành một thứ khắc tạc nung lửa đóng vào đầu, vào trán, và sau lưng hàng triệu nạn nhân như thế. Cả đám trẻ nít mới cắp vở tới trường cũng bị nhét vào đầu những từ ngữ mất dạy để chúng “vô tư” hỗn xược với các bậc cha ông của chúng: thằng ngụy, tên ngụy, bọn ngụy, lũ ngụy...

“Đánh cho ngụy nhào”! Chưa hả hê sao? Hạ nhục và nhận sâu người ta xuống hàng chó ngựa từ bao chục năm, vẫn chưa thỏa lòng sao? Tiếp tục gây hận thù, hiềm khích đến bao giờ mới thôi trong khi mồm cứ lải nhải “hòa hợp hòa giải” láo toét?

Có kỳ thị không trong cách gọi tên?

Có một thời, tại Miền Nam Việt Nam, người ta thỉnh thoảng nghe tới những từ “Cộng phi” và “Cộng nô”. Nhưng rồi hai nhóm từ ấy vắng bóng dần. Sau 1975, tại hải ngoại, có người gợi ý dùng lại từ “Cộng phi” để nói lên bản chất ăn cướp và gian ngoa của CSVN. Hay từ “Cộng nô” để nói về tính chất nô dịch, tôi đòi của CSVN đối với Tàu Cộng và Liên Xô. Hoặc gọi là “Cộng tặc” để chỉ cái căn tính gian ác, điêu ngoa, đạo tặc của CSVN. Rất chính xác! Nhưng người dân Miền Nam Việt Nam vốn xởi lởi khoan dung, nặng tình người, nên những từ ấy không còn phổ biến tuy ai cũng biết PHI, NÔ, và TẶC là cốt cách, là bản chất của CSVN. Lại những từ ngữ ấy không hề là chủ trương hay mệnh lệnh xuất phát từ những nhà lãnh đạo quốc gia VNCH trước năm 1975, mà chỉ là những “hỗn danh” mang tính đối phó dân gian mà thôi.

Còn cái tên gọi “Việt Cộng” thì chỉ là viết tắt từ Cộng sản Việt Nam! Nó không hề ngụ ý hạ nhục. Cộng sản Việt Nam trước kia đã chẳng tự nhận mình là Việt Minh sao? Việt Minh là Việt Nam Độc Lập Đồng Minh Hội đấy. Những từ ngữ viết tắt kiểu như vậy đâu xa lạ gì với ngôn ngữ Việt Nam! Việt Cách là Việt Nam Cách Mạng Đồng Minh Hội. Việt Quốc là Việt Nam Quốc Dân Đảng. Việt Tân là Việt Nam Canh Tân Cách Mạng Đảng, vân vân....

Về tên người cũng thế, người dân VNCH thể hiện tấm lòng độ lượng của mình trong cả cách gọi tên. Chẳng hạn, họa hoàn mới thấy có một bài báo hay một người nào đó gọi tắt Hồ Chí Minh, Lê Duẩn, Trường Chinh... là Minh, Duẩn, Chinh... Đó không hề là chủ trương của nhà cầm quyền VNCH trước 1975! Trong khi đó đối với các nhà lãnh đạo VNCH, nhà cầm quyền CSVN luôn buộc cả cán bộ lẫn dân chúng phải dùng một lối gọi hoàn toàn vô văn hóa, mất dạy, như Mỹ–Diệm, Mỹ–Thiệu... hoặc “thằng” này, “con” nọ, “tên” kia với các bậc đáng tuổi cha, tuổi mẹ, ông, bà. Nhà văn Vũ Thư Hiên, tác giả quyển Đêm Giữa Ban Ngày, xác nhận: Báo chí, sách vở tại miền Bắc đều được lệnh phải gọi tắt cả những nhà lãnh đạo các nước không theo Cộng Sản là “thằng” để tỏ ra là có lập trường giai cấp. Theo ông Hiên, cái thói gọi bằng “thằng” là do chính ông Hồ Chí Minh đặt ra, chẳng phải chỉ gọi nhà lãnh đạo VNCH là “thằng Ngô Đình Diệm”, (sau này là “thằng Thiệu” “thằng Kỳ”), mà còn cả với nhà lãnh đạo Singapore, cũng là “thằng – thằng Lý Quang Diệu” chỉ vì các vị trên đều chống chủ nghĩa Cộng sản.

“Ngụy”! – Còn từ nào độc địa hơn?

Cái từ “ngụy” mà CSVN gán cho quân–dân–cán–chính VNCH rõ ràng là từ ngữ bộc lộ cách gọi hoàn toàn vô giáo dục xuất phát từ miệng lưỡi bệnh hoạn hôi hám của phường bất lương hạ cấp! Bộ máy tuyên truyền CSVN phổ biến cái “hỗn danh” mất dạy ấy, cấy nó vào đầu óc người dân, để ai nấy khi nói tới “ngụy” là nói tới những thứ ghê lở cùi hủi gớm ghiếc. Trong khi trên thực tế, những người bị đóng khắc tự “ngụy” chẳng làm gì phản dân hại nước cả. Chính nghĩa họ sáng ngời trong việc họ hy sinh xương máu để bảo vệ từng tấc đất của Tổ quốc từ nội địa tới tận các vùng biển đảo xa xôi! Trái lại, ai hèn với giặc, ác với dân, cả nước đều rõ! Bằng chứng rành rành! Thậm thụt nộ đất, dâng đảo cho Hán tặc, là ai, ai là thủ phạm? Còn biết bao điều bí mật, rồi đây trước sau gì cũng sẽ

“thanh thiên bạch nhật rõ ràng cho coi”! Cái bọn mại quốc cầu vinh ấy, cứ theo phép nước của vua Lê Thánh Tôn mà tru di chúng là vừa!

Khốn nạn thay! Tất cả những nạn nhân bị gán cho cái nhãn NGUY đều bị loại ra khỏi dòng sinh hoạt của dân tộc, bị chặn đường sống, chặn đường tiến thân, cả gia đình bị dìm vào cái án “lý lịch đen” muôn năm với từ “ngụy” tô đậm! Là “ngụy” thì đâu có quyền sống cuộc sống yên hàn. Đâu có quyền sở hữu tài sản đáng giá, nhất là bất động sản ở thị xã, thành phố. Đâu được quyền có công ăn việc làm xứng hợp với khả năng, kiến thức hay sở trường chuyên môn. Và dĩ nhiên cũng mất đi quyền có một chỗ đứng xứng đáng trong xã hội! Nông thôn sẽ là nơi cư trú cố định cho “thành phần ngụy” với sự giám sát và quản lý của HTX/NN và chính quyền địa phương. Chỉ cạp gốc rễ, ăn tro mò trâu! Con cháu của “ngụy” phải chịu chung một số phận cha ông của chúng! Suối đời mang bản án “ngụy” cùng mọi hệ quả mà bản án chung thân truyền đời ấy định đoạt!

“Ngụy ác ôn”:

Xin ghi lại đây lời kể của một bà mẹ: Năm 1983, đưa con trai 10 tuổi của tôi theo học tại trường học xhcn ở vùng nông thôn. Một hôm, sau buổi học, về nhà cháu bỗng lăn ra vật vã trên giường, khóc suốt暮. Hỏi mãi điều gì đã xảy ra. Nó cứ lắc đầu và không hết khóc. Cuối cùng, nó hỏi tôi: “*Ba ác ôn lắm hở mẹ? Ác ôn làm sao?*” Tôi lơ mờ đoán ra được điều gì, nhưng vẫn hỏi lại con mình: “*Ác ôn thế nào? Ai bảo thế?*” Thằng con tôi nói: “*Cô giáo, cô giáo người Bắc kêu học trò trong lớp hãy cảnh giác lánh xa cái thằng con của ‘tên Cảnh sát ngụy ác ôn’; nếu không, điểm đạo đức sẽ bị hạ xuống loại kém!*” Tôi ghen ngào chảy nước mắt cùng với con mình! Điều đáng buồn là ngay sau biến cố trên, trường học xhcn ở Việt Nam trở thành nỗi ám ảnh kinh hoàng cho đứa con trai tôi. Bạn bè nó nhìn nó bằng những con mắt khác, nghi ngờ trộn lẫn khinh chê! Nó mặc cảm với hết mọi người ở đó, luôn tìm cách vắng lớp, bỏ học. Nhà trường thì coi đó là dịp để loại trừ một phần tử nguy hiểm cho chế độ – con của “cảnh sát ngụy ác ôn!”

Cái án dành cho “con ngụy” không phải chỉ chừng ấy thôi. Nó bao trùm nhiều mặt trong mọi lãnh vực, hận thù đẳng đẳng vô cùng dã man.

Phân loại đối tượng [1] trong giáo dục:

Chẳng hạn, CSVN tổ chức xây dựng đoàn–đảng trong trường học, dùng học sinh “con cái cách mạng” như là “hạt nhân đỏ” nắm giữ các chức vụ chỉ ủy đảng/đoàn nhà trường, hoặc trưởng lớp, trưởng trường, mà nhiệm vụ chính là bám sát, theo dõi, báo cáo mọi hành vi của đám học sinh đối tượng – “con cái bọn ngụy ác ôn”.

Từ hồ sơ nhập học tới phiếu điểm, sổ điểm, học bạ, mọi thứ đều thông qua chính sách phân loại đối tượng (gồm 14, 15 cấp đối tượng khác nhau). Những học sinh thuộc diện “Thứ nhất con lai, Thứ hai con ngụy, Thứ ba Thiên Chúa giáo” [2] đều là đối tượng từ số 11 tới 15, đứng cuối bảng vì... “lý lịch đen!” Còn cái nhóm gọi là con nhà cách mạng dĩ

nhiên “ưu tiên 1”, dù học hành, đạo đức chẳng ra gì, hầu hết u mê dốt nát, đầu trộm đuôi cướp, lưu manh, ngổ ngáo! Vẫn ngồi trên đầu thiên hạ!

Tội nghiệp cho thân phận các em con lai, con ngụy, Thiên Chúa giáo, trở thành những đứa trẻ bên lề xã hội, chúng buộc phải bỏ trường, bỏ lớp, cù bơ cù bất, cu li cu liếc, lang thang bươi rác nhặt ve chai hay lao vào những ô ma túy, trộm cắp, du côn du đảng! Để rồi người ta vin vào đó mà la toáng lên: chúng nó đó, “tàn dư văn hóa đòi trụ Mỹ–ngụy”.

Thú nhận có phân biệt đối xử:

Năm ngoái, ngày 3/4/2014, người ta đọc thấy trên báo Đất Việt một bài của tác giả Thuận Hòa nhan đề Trăn trở về hòa hợp dân tộc của cố Thủ tướng. Bài viết cố ý gọi nhắc lời phát biểu của ông Võ Văn Kiệt rằng *“Có một thời kỳ sự hẹp hòi, thành kiến và đổ kỵ đã làm tổn thương tình cảm của dân tộc... Thay vì phải làm sao giảm bớt nỗi đau của những gia đình Việt Nam có người thân... phải cảm sung... và đã tử trận, thì cho đến bây giờ vẫn còn nhiều trường hợp bị phân biệt đối xử. Không ai lựa cửa để sinh ra. Vì vậy, chúng ta không nên khoét sâu thêm vết thương trong lòng mỗi người Việt Nam.”*

Tác giả lại trích lời ông Gs Cao Huy Thuần (cán bộ CSVN tại Pháp) nói rằng “Đã gọi là dân tộc, sao còn phân biệt ngoài với trong, sao còn chia năm xẻ bảy hạng người Việt này với hạng người Việt kia?”

Thuận Hòa còn trích dẫn lời phát biểu của ông Võ Văn Sung, cựu đại sứ CSVN tại Pháp: *“Những người bị ép cảm sung vì không trốn lính được đó phải mang cái án suốt đời, đó là án ‘ngụy quân’. Còn người làm trong chính quyền cũ cũng mang cái án ‘ngụy quyền’. Sự phân biệt đối xử kéo dài nhiều năm và khó có thể kể hết những tổn thất từ đó sinh ra. Sự tổn thất không chỉ đối với cá nhân mà đó là thiệt hại chung cho cả xã hội.”*

Võ Văn Sung còn nêu rõ: *“Duy chỉ chủ nghĩa lý lịch thôi cũng vùi dập không biết bao nhiêu nhân tài hoặc người có năng lực. Có không ít học sinh thi đậu đại học nhưng không được học. Các em không thể ‘lựa cửa để sinh ra’ nhưng phải chịu trách nhiệm về việc làm của cha mẹ mình”*. Những trích dẫn trên cho thấy những điều chúng tôi trình bày trong bài này là sự thật, không hề tô vẽ, thêm bớt.

Phân biệt đối xử tài năng:

Sự đối xử mang tính loại trừ và triệt tiêu đường sống “thành phần ngụy” không là chuyện riêng lẻ cá biệt, mà là một sách lược trường kỳ của cái đảng không có tính người, chủ trương đày đọa đến cùng hết mọi đối phương! Nghĩa là hàng triệu người dân Miền Nam Việt Nam đã là “ngụy”, thì muôn đời cứ là “ngụy”, là kẻ thù của chế độ CS, là những kẻ hoặc phải vắt ra bên lề xã hội, hoặc phải chết thôi!

Nhớ lại sau năm 1975, có vài nhân vật “gốc ngụ” được CS tái sử dụng trong một ít lãnh vực chuyên môn, như ngành y tế, giáo dục, và ngành khoa học kỹ thuật. Nhưng việc lưu dụng ấy chỉ mang tính giai đoạn tạm thời khi mà “người rừng về phố” còn cần đến! Được việc rồi, khi người rừng đã biết mặc chiếc áo thị thành thì lập tức họ giở quẻ chơi trò tráo trở lưu manh, thay trắng đổi đen, đập người tài xuống tận đáy cùng của xã hội sau khi vắt cạn kiệt ngón nghề của người tài! Gán cho họ một cái tội “phản động” vu vơ nào đó rồi tống vào tù! Thầy giáo tháo giấy! Kẻ sĩ vào chuồng khỉ!

Với CS, ngụ là ngụ! Mà ngụ thì chỉ có loại trừ và đày đoạ! CIA cài lại cả đấy! Trừ một ít viên chức VNCH cấp thấp trong ngành giáo dục và y tế tuy được chế độ mới tái sử dụng, nhưng luôn bị canh chừng và nhiều khi bị đặt vào những vị trí lệch với khả năng chuyên môn của mình. Khốn nạn nhất là, khi các viên chức ấy đến tuổi hưu, “thâm niên công vụ” của họ chỉ được xem xét để cho hưởng chế độ hưu bổng kể từ sau 30/4/1975; còn thời gian phục vụ trước đó thì đều là công dã tràng, bị xóa hoàn toàn, dù trong thực tế dưới chế độ cũ lẫn chế độ mới, họ cũng đều miệt mài trong lãnh vực giáo dục tuổi thơ, mầm non của Tổ quốc và phục vụ bệnh nhân!

Thế nên, nơi thiên đường CS, chuyện trọng dụng nhân tài, chuyện chiêu hiền đãi sĩ là chuyện không tưởng! Ai cho phép chiêu hiền đãi sĩ để bọn hiền sĩ chiếm lĩnh quyền đảng? Đảng ta ưu việt! Đỉnh cao trí tuệ! Cho nên tiến sĩ, thạc sĩ, giáo sư, phó giáo sư đều phải từ đảng mà ra! Đảng độc quyền trong mọi lãnh vực! Nhưng trên thực tế, mấy ông “sĩ” bà “sư” trong đảng lại nhờ đến đô-la Mỹ mới có được mấy mảnh bằng trương lên lòe chức sư, chức sĩ, để được tăng lương và thăng chức! Toàn bằng mua, bằng giả, hoặc bằng thật học giả! Khiến cho bầy trẻ nít dung dăng dung dẻ bài đồng dao “Dốt như chuyên tu, ngu như tại chức”. Vậy mà người ta vẫn vênh vênh tự đắc... đại trí thức, trung bằng, trung chức, trung học vị ào ào! “Trí thức – cục phân”, có lẽ lời của Mao Trạch Đông áp dụng đúng nhất cho loại trí thức “ngu” và “dốt” này!

Kỳ thị là căn tính và là sự sống còn của đảng CSVN:

Sau 30/4/1975, cả triệu công chức, cán bộ, quân nhân VNCH bị tống vào các trại tù gọi là “trại cải tạo” sau khi bị đóng khắc tự “ngụ”, bị ép lao động khổ sai quần quật năm này sang năm khác chẳng hề được xét xử. Không bản án, nhưng không biết ngày nào, tháng nào, năm nào ra khỏi nhà tù!

Đảng hô hào “cải tạo tốt, về sớm”! Nhưng đó ai biết được như thế nào là tốt, tốt tới đâu, lúc nào thì được nhìn nhận là đã “cải tạo tốt”? 5 năm, 6 năm, 7 năm, 10 năm, “quyền họa phúc đảng tranh mất cả”. (nhại Kiều)! Vợ con ở ngoài xã hội thì luôn bị khủng bố dọa dẫm: “Các người ở ngoài mà lộn xộn không chấp hành tốt, thì chồng con các người đừng hòng được tha về”. Khốn nạn chưa cái án ngụ? Ngụ trong nhà tù, ngụ ngoài nhà tù đều đều đứng!

Nhiều nạn nhân “cải tạo” ngã chết tức tưởi trong trại tù: Chết vì thiếu ăn, bị bỏ đói? Chết vì ngộ độc? Chết vì đau bệnh không được chữa trị? Chết vì bị hành hạ, đánh đập, bức tử? Mặc kệ! Ngụy chết, hết chuyện! Một manh chiếu rách, mấy tấm gỗ cửa xẻ thô, sai tù hình sự mang xác vùi chôn giữa rừng già, không để lộ dấu vết! Một tờ khai tử “chết vì sốt ác tính”! Thế là xong!

Những người may mắn sống sót trở về, kẻ thì thân tàn ma dại, bệnh hoạn tật nguyên, kẻ khác mắc chứng tâm thần, xóm làng dè bieu... Khốn nạn nhất là ở tù về, người cựu tù lại cứ mãi mang cái khắc tự “ngụy” không gỡ ra được, không xóa được! Tù quản chế!

Thương phế binh “ngụy”:

Tội nghiệp nhất là các anh em Thương Phế Binh VNCH. Các anh bị “chung thân ngoài đời” do sự tật nguyên của mình. Vì thương tật, các anh không sinh lãi mà có thể báo cô cái chế độ toàn trị là CSVN, các anh TPB/VNCH không bị lôi vào nhà tù cùng với đồng đội, nên các anh không được coi là cựu tù nhân chính trị. Các anh không đi tị nạn chính trị. Nhưng tội nghiệp thay! Ở lại Việt Nam, các anh vẫn là “ngụy”, những “tên ngụy” nguy hiểm cho chế độ CS. Các anh đối diện với sự ngược đãi, sống lây lất trên đất nước giữa những người đang phân biệt đối xử nhân danh ý thức hệ, coi khinh, giày xéo các anh, dù thân thể của các anh chẳng còn gì khác ngoài những mảnh hình hài dị dạng lê lét thảm thương trên những nẻo đường vắng thôn quê hay phố phường. Tên các anh bị liệt vào sổ bìa đen; và dĩ nhiên “lý lịch đen” của các anh là: phản tử phản động cần theo dõi!

Bạn bè từ hải ngoại nhớ thương bạn đồng đội xấu số, gửi về chút quà! Quà bị đoạt sạch! Các anh bị hạch sách, gây khó dễ! Những xe lăn, gậy chống, chút ít đồ ăn sáng đều bị lên án có “yếu tố nước ngoài”, có “bàn tay lông lá CIA”, hoặc do “bọn ngụy quân, ngụy quyền cực kỳ phản động” chuyển về, nuôi hận thù, kích động âm mưu lật đổ! Tắm thân tàn các anh còn gì nữa để mà tiếp tay cho ai đến nỗi bị đối xử tàn nhẫn đến như vậy?

Truyền thống đạo lý của dân tộc ta nay hết rồi cái lý tưởng của một dân tộc “đạo nghĩa”, “chí nhân”, hay “việc nhân nghĩa cốt ở yên dân”! (Bình Ngô đại cáo).

Rõ ràng CSVN không hề thuộc về dân tộc Việt Nam mà chỉ là bầy tôi của cái đảng cướp mang danh quốc tế vô sản chuyên gây ác mà nhân loại đã đào thải từ hơn 20 năm nay!

Kinh Tế Mới, nơi nhốt gia đình “ngụy”!

Chồng làm, vợ chịu, con mang! Đó là lý lẽ và luật lệ của Cộng sản. Cứ theo cái lý và cái luật ấy mà trừng trị: Lùa gia đình “ngụy” vào các nơi khỉ ho cò gáy được gọi là Vùng Kinh Tế Mới (KTM), cô lập khỏi cộng đồng xã hội trong nước. KTM lập ra không hề có mục đích phục vụ kinh tế-xã hội như Khu Trù mật, Khu Dinh điền của thời đệ nhất Cộng Hòa hay những Ấp Tân sinh thời đệ nhị Cộng Hòa! Vùng KTM của CSVN là nhà tù kiểu mới, nơi đày ải, cô lập gia đình “ngụy” cùng một số “đối tượng” thù địch của chế độ! Tù

nhân không án chôn vùi đời mình ở đó, mãi đời mãi kiếp từ thế hệ này sang thế hệ khác, theo kế hoạch đảng đã vạch.

Đằng sau sách lược đầy ải này, CSVN còn bộc lộ lòng tham vô độ hết sức bản thủ: Lợi dụng khai mở vùng KTM mới, CSVN còn nhằm mục đích tư lợi, tư túi, phá rừng, đoạt gỗ, nhất là các loại danh mộc, bất chấp hậu quả của việc xâm hại môi trường, gây bão lụt thiệt hại mùa màng và đời sống người dân. Lừa đẩy người dân thành thị về nông thôn hay đi KTM đều là mảnh khõe bọn quan chức CS bày ra để đoạt nhà, cướp đất, vơ vét tài sản của “ngụy” và của “tư sản” trong thành phố một cách ngang nhiên vô liêm sỉ. Hoảng hốt trước sự đối xử tàn bạo của nhà cầm quyền CS, người dân tìm cách thoát thân. Nhà cầm quyền CS âm mưu lợi dụng những cuộc trốn thoát ra khỏi nước bằng đường vượt biên vượt biển để tiếp tục đoạt vàng, cướp của, và chiếm hữu nhà cửa, đất đai của những người trốn chạy ấy. Người rừng phút chốc bỗng trở nên giàu to, chẳng phải mất một giọt mồ hôi, nước mắt!

Ngoài những người đã trốn thoát thành công bằng đường vượt biên, nếu từ Liên Xô, Gorbachov không thổi lên luồng gió đổi mới và mở cửa vào cuối thập niên 1980, chẳng biết đến bao giờ các gia đình “ngụy” mới thoát khỏi cảnh ngục tù mang tên Kinh Tế Mới ấy, và số phận họ chẳng biết sẽ bị đẩy vào đâu. Tuy nhiên, thoát khỏi nhà tù KTM, các bà mẹ, người vợ, và con cái “nhà ngụy” chưa hẳn đã được yên. Nhà cửa, đất đai của họ trong thành phố trước đây nay đã thuộc về chủ mới! Quyền cư trú của họ cũng đã bị tước đoạt. Họ đành thất tha thất thểu chui nhủi nơi các khu lầy lội tối tăm trong thành phố hay lẩn trốn quanh các công viên, vỉa hè... “ăn lậu ở lậu”, đi nhặt từ mảnh giấy vụn và ve chai để đổi lấy miếng cơm manh áo sống lây lất qua ngày. Muốn có sổ hộ khẩu, phải chạy chọt lâu dài và mua bằng vàng! Trong khi cái bản án “ngụy” thì cứ bám chặt vào thân phận bọt bèo của những người đã bị xô ngã, nhận chìm!

40 năm chưa hết hằn học sỉ vả “ngụy”:

Có người phản bác rằng, đã 40 năm rồi, làm gì còn có chuyện phân biệt “ngụy” hay không “ngụy”? Xin dẫn ra 2 bằng chứng mới nhất ở đầu năm 2015 này. Đó là 2 bài báo, một trên tờ Quân Đội Nhân Dân, và một trên báo Đời Sống & Pháp Luật dưới đây.

Bài 1 (báo QĐND ngày 2/1/2015) của tác giả Hương Ngọc “Nhà tình báo kể chuyện... gặp may” ghi lại lời tường thuật của chính “Đại tá, Anh hùng Tình báo Nguyễn Văn Tàu (Tur Cang) ở Sài Gòn”. Một bài báo ngắn mà từ “ngụy” trải dài từ đầu tới cuối: ngụy, lính ngụy, tên ngụy, tên sĩ quan ngụy, bên ngụy, quân ngụy, thằng sĩ quan (ngụy).

Bài 2 (báo Đời Sống & Pháp Luật ngày 22/2/2015) của tác giả Chí Công: “Đại tá tình báo và cuộc chiến cân não với ‘tòa án Ngụy quyền’ Tết 1972” có những câu chữ như “Ngụy, Ngụy quyền, Bọn an ninh Ngụy quyền, Vùng 1 chiến thuật Ngụy, thành phố Sài Gòn (sào huyệt của Mỹ–Ngụy)” vân vân... Tất cả từ Ngụy ở đây đều viết N (chữ hoa)! Không hiểu ông đại tá tình báo hay tác giả bài viết có ý đồ gì cho từ Ngụy (ngụy viết N hoa) ở đây?

“Tên riêng” của một nhóm người đó chẳng? Hay là ngầm ý bày tỏ sự trân trọng như từ Nhân dân (với N viết hoa) trong bản Hiến pháp 2013 mà các báo luồng đảng đều tung hô là “lần đầu tiên, từ Nhân dân (N viết hoa) được Hiến pháp ta trân trọng”. Nhưng, đọc hết bài báo, mới hay từ “Ngụy” (N viết hoa) chỉ dùng cốt để thóa mạ, hạ nhục, đim “ngụy” xuống tận đáy cùng xã hội, phe thắng cuộc vẫn chưa hả dạ!

Rõ ràng, lời hô hào “hòa hợp hòa giải” từ trước đến giờ của tập đoàn CSVN chỉ là những lời lừa phỉnh dối trá để che mắt thiên hạ chứ không hề là một thiện chí, một “thái độ biết điều của kẻ ở thế thượng phong”. Đã đánh ai là đánh cho chết; mới hả hê với lời thề “phanh dây, uống máu”. Một tay giơ cao búa đập vào đầu “ngụy”, tay kia dùng liềm cắt cổ vợ con “ngụy”! Búa vẫn lơ lửng trên đầu, liềm mãi kề sát cổ đối phương! Suốt 40 năm cứ thế! Có là bậc thánh tu rừng thời thượng cổ tự bịt tai bịt mắt mới không hận, không căm bọn quỷ khát máu.

Búa và liềm không phải chỉ nhắm vào “ngụy” mà còn là vũ khí hiểm độc đánh vào toàn dân Việt Nam. Mỗi khi có dịp, cụ thể mỗi năm, khi gần tới ngày 30/4, truyền thông CS luôn moi ra cho được một vài hình ảnh xấu xa xưa nào đó của vài cá nhân để làm bằng chứng kẻ lè “tội ác của Mỹ-ngụy!” Nhưng tập đoàn CSVN lại cố tình làm ngơ trước bao hình ảnh chứng minh cụ thể người dân Việt Nam sợ hãi, trốn chạy CS, và quyết cùng sống chết với những người mà phe CS bôi xấu! Sợ loài ác quỷ hiện hình thành bày ác thú ăn thịt người! Mỗi lần ác thú xuất hiện ở đâu, dù núp dưới chiêu bài “giải phóng dân tộc” gì gì đi nữa, nhân dân cũng đều khiếp hãi tháo chạy trốn chết! Cuộc di cư 1954 từ Miền Bắc, Mùa hè Đỏ lửa 1972 ở Quảng Trị, biến cố 1975... là những chứng tích sống động! Người dân không tháo chạy vì “bị VNCH tuyên truyền” như CS xuyên tạc, mà là phản ứng tự nhiên từ kinh nghiệm bản thân của mỗi người về những hành động gian ác của CS đối với mọi tầng lớp dân chúng trong vô vàn trường hợp trước đây.

Hàng triệu người “được cách mạng giải phóng”, sướng quá đi chứ! Sao dân không ở lại với CS, không chạy theo CS để sống cỗi “thiên đàng CS”? Trái lại, ai nấy đều ùn ùn chạy theo “Mỹ-ngụy” bắt chước CS truy đuổi, bắn giết bằng đại pháo, bằng súng liên thanh, súng trường, và lựu đạn cá nhân? VNCH tuyên truyền đó ư? Hãy xem kìa: Người dân Đông Đức xô ngã bức tường Bá Linh có phải do Tây Đức tuyên truyền không? Dân Đông Âu và cả Nga cùng các nước chư hầu Liên Xô cùng vùng lên quật ngã thần tượng Lê Nin và cái sản phẩm Cộng sản chủ nghĩa thối tha kia là do đâu?

Sau 30/4/1975, Miền Bắc từng được ơn mưa móc của Đảng hơn 20 năm ròng, thế sao dân Miền Bắc (người của xchen đây) lại theo chân dân “ngụy” Miền Nam trốn chạy, ào ào vượt biên, vượt biển tìm tới những thứ “nước tư bản đang giãy chết”? Hoặc ùn ùn “di cư” vào Nam hít thở chút bầu khí thị trường tự do đang còn le lói chút ánh sáng trước khi bị CS tìm cách thủ tiêu!

Chế độ xchen ưu việt lắm! Thế sao đến bây giờ vẫn chưa dứt những cuộc tháo chạy hồi hải kinh hoàng? Tháo chạy qua đường dây xuất khẩu lao động! Tháo chạy trong thân phận cô

dâu Đài Loan, Đại Hàn, và cả Trung Cộng... nhục nhả ê chề! Tháo chạy trong nỗi nhục nô lệ tình dục qua buôn bán phụ nữ, trẻ em! Tháo chạy bằng núp bóng hôn nhân ghép, giả. Tháo chạy bằng đường du học Mỹ, Nhật, Úc, Pháp, Đức, Canada... học xong không về! Và cả tháo chạy bằng tổ chức vượt biên lậu sang Pháp, sang Úc, sang Anh, sang Mỹ những năm gần đây, mỗi đầu người “đi lậu” mất hàng chục ngàn đô la Mỹ, bất kể bao tai họa chờ đợi họ! Nghĩa là thà chọn “ngụy” hơn là sống với quỷ!

Thế lực thù địch:

Khi từ “ngụy” trở thành “gậy ông đập lưng ông” đối với CSVN, nhà cầm quyền chế độ CS chuyển sang độc chiêu khác, thâm độc không kém. Mỗi khi có dấu hiệu tình hình bất lợi cho chế độ là mỗi lần CSVN gán tội cho 1 thế lực vô hình có tên gọi là “thế lực thù địch”. Và bất cứ người nào “khả nghi” cũng đều là thế lực thù địch. Thế lực thù địch không chỉ ám chỉ “ngụy quân, ngụy quyền” chế độ cũ, mà còn với cả những ai không a dua, đồng tình với Đảng CSVN về một khía cạnh nào đó.

Dân oan đòi hỏi giải quyết nỗi oan chồng chất của mình: thế lực thù địch! Dân phản đối chặt cây thành phố Hà Nội cũng bị vu là thế lực thù địch! Chính Phạm Quang Nghị, Bí Thư TP Hà Nội phát ngôn chắc nịch: “Nhân danh bảo vệ cây xanh nhưng thực ra là chống chế độ, chống lại chính quyền các cấp. Tôi nói đây là cái kích động từ bên ngoài chứ không nhằm lẫn với cái bức xúc của người dân phê bình chúng ta chính đáng.” (Người Buôn Gió – Bản lĩnh lãnh đạo của Phạm Quang Nghị qua vụ chặt cây xanh, 31/3/2015. Re. <http://vietnamnet.vn/vn/chinh-tri/229612/vu-cay-xanh-khong-xu-oan-sai-cung-khong-ne-tranh.html>).

Trung Cộng xâm lăng biển đảo VN, dân uất ức biểu tình phản kháng quân xâm lược: thế lực thù địch. Thế lực bá quyền xâm lược nước ta không là thế lực thù địch, mà nhân dân bày tỏ lòng yêu nước lại bị gán là thế lực thù địch, là làm sao? Dân phản đối những hành vi bức hiếp của chính nhà cầm quyền hay bọn tay sai nhà cầm quyền: thế lực thù địch. Dân tổ chức vinh danh những chiến sĩ vị quốc vong thân ở Hoàng Sa và Trường Sa cũng bị quy kết là thế lực thù địch. Trong khi bọn thảo khấu côn đồ được chính các cơ quan đảng–nhà nước CSVN sử dụng làm công cụ mang tên “dư luận viên” đánh phá dã man những cuộc tưởng niệm yêu nước thì lại được tuyên dương, cổ vũ! Cả những cuộc biểu tình đấu tranh cho nhân quyền và dân quyền cho Việt Nam hay cho quyền tự do tôn giáo, tự do tín ngưỡng cũng là “phản động”, là “thế lực thù địch”. Biểu tình vì “Hoàng Sa–Việt Nam, Trường Sa–Việt Nam” cũng bị ghép là “thế lực thù địch”. Đàn áp bằng lực lượng chính quy (công an) chưa đủ, nhà cầm quyền sử dụng tới cả côn đồ đàn áp thô bạo!

Kiêu đẳng, loạn quan... bán nước:

Làm sao không căm hận khi trước mắt mình vẫn tái hiện cái cảnh kiêu binh trấn áp dân lành. Suốt 40 năm thống trị, CSVN không ngừng tổ chức ăn chặn, cướp giật tổ chức có hệ thống quy mô từ trên xuống, từ dưới lên. Họ vỗ ngực khoe khoang thành quả phục vụ công ích xã hội với những công trình cầu cống, đường sá, dinh thự “hoành tráng”! Nhưng

đều là từ vốn ODA! Vốn viện trợ hay vay mượn từ các nước tư bản Mỹ, Anh, Pháp, Đức, Nhật! Dùng vốn ấy cho công trình công ích chỉ một phần, rút ruột chia chác nhau đến hai ba phần! Cho nên rút cuộc, công trình nào cũng vỡ, cũng đổ ngay sau khi khánh thành, chưa kịp đưa vào sử dụng. (Những PMU 18, Xa lộ Đông Tây, Dự án Đường Sắt, Đường Cao tốc, Đập Thủy Lợi... là bằng chứng).

Rồi đến những “công ty quốc doanh” núp dưới cái vỏ bọc “kinh tế thị trường định hướng xhcn” để cướp giật, chia nhau trắng trợn hàng tỉ tỉ bạc. Chỉ mới lòi ra hai đại công ty quốc doanh Vinashin và Vinalines trong hàng chục, hàng trăm công ty đội lốt quốc doanh chuyên rút ruột, ăn cướp, ăn giật mà đã lộ ra hàng triệu, thậm chí hàng tỉ đô-la thâm lạm. Hệ lụy của “kinh tế thị trường định hướng xhcn” đây! Thế mà, kẻ nào dám bảo thị trường định hướng xhcn là quái thai, kẻ ấy bị quy kết ngay là “thế lực thù địch”.

Cái đuôi định hướng xhcn:

Thử đọc bài báo nhan đề “Chỗ cần nhà nước thì không thấy đâu” trên tờ VietNamNet để xem người ta nói gì về cái gọi là “kinh tế thị trường định hướng xhcn?”

Đây lời giáo đầu bài báo trên: “Các chuyên gia kinh tế hàng đầu VN thừa nhận thực tế suốt gần 30 năm đổi mới, đã có nhiều cuộc thảo luận, nghiên cứu về kinh tế thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa nhưng câu trả lời vẫn chưa rõ ràng”.

Trong phần 1 bài giới thiệu “cuộc phỏng vấn bàn tròn với TS Lưu Bích Hồ, nguyên Viện trưởng Viện Chiến lược phát triển, Bộ Kế hoạch Đầu tư và TS Trần Đình Thiên, Viện trưởng Viện Kinh tế VN”, VietNamNet nêu ra lời nhận định xót xa của TS Trần Đình Thiên như sau:

“Trước kia, chúng ta mới chỉ hiểu về kinh tế thị trường, còn thực tiễn nó vận hành như thế nào thì còn khá mơ hồ. Tất nhiên, thực tiễn cũng có. Ví dụ như sau giải phóng, kinh tế thị trường vốn rất phát triển từ phía nam đã âm thầm lan dần ra bắc theo mạch vận động ngầm của người dân trong bối cảnh cấm đoán, ‘ngăn sông cấm chợ’. Nhưng ngược lại, lúc đó cũng có một luồng quan điểm về CNXH đóng đinh về mặt nguyên lý trong nhận thức chúng ta là gắn với kế hoạch hóa tập trung, sở hữu toàn dân, sở hữu tập thể mà về bản chất là công hữu. Luồng tư duy này tràn vào nam theo con đường quốc doanh hóa.

Hai làn sóng ngược chiều này trên thực tế đã xung đột nhau dữ dội và càng chứng tỏ cho chúng ta thấy CNXH và kinh tế thị trường không thể tương dung được, đến mức chúng ta phải đổi mới. Luận đề đổi mới là chấp nhận kinh tế thị trường.”

Lời nhận định trên đây cho thấy cái đuôi “định hướng xhcn” lòng thông lừa bịp vô nghĩa nay không còn lý do gì tồn tại được nữa!

Kết: Thà Vẫn Ngụy như Ngụy Văn Thà!

Chúng tôi kết thúc bài viết với lòng buồn nhớ thương người anh em chiến sĩ anh dũng của VNCH Ngụy Văn Thà, Thà Văn Ngụy, cùng với 73 chiến sĩ đồng đội liêu hy sinh vì Tổ Quốc Việt Nam yêu dấu hơn là sống ô nhục liếm gót giặc phương bắc như bọn CSVN tham tàn!

Tin chắc hết thảy quân–dân–cán–chính VNCH cùng một lòng Thà Văn Ngụy như Ngụy Văn Thà chứ không chịu khuất phục tà quyền Cộng sản hèn với giặc ác với dân, đang tâm bán nước cho Hán tặc [3].

Thiết tưởng cũng cần nói rõ rằng, qua chứng cứ lịch sử, không hề có bút tích văn tự nào cho thấy có bất cứ một quân–dân–cán–chính Việt Nam Cộng Hòa giao nộp cho bất kỳ thế lực ngoại lai nào một rẻo đất nhỏ từ nội địa cho tới hải đảo xa xôi của quốc gia. Trái lại, ai nấy cùng một lòng hy sinh xương máu bảo vệ từng tấc đất bờ cõi non sông Tổ Quốc trong mọi hoàn cảnh và mọi biến cố của lịch sử. Trong khi giấy trắng mực đen từ văn kiện chính thức cấp nhà nước (Công hàm 1958 rồi Hiệp định Biên giới 1990) đến sách giáo khoa (bản đồ sách Địa lý), và truyền thông (báo nhân Dân 1956 & 1958)... là bằng chứng mạnh mẽ xác quyết CSVN công khai nộp đảo, dâng đất thuộc chủ quyền quốc gia Việt Nam cho Tàu Cộng.

Người quốc gia VNCH không bao giờ là “ngụy” đối với Tổ quốc mình dù bọn Cộng sản cố tình gán cho cái từ NGUY sĩ và nham nhở hạ cấp đầy khiêu khích, hòng che đậy bản chất tà quyền của họ, một chế độ CS vô Tổ quốc buôn dân bán nước trắng trợn mà nhân dân cả nước đang vạch trần!

Lê Thiên

(Tháng Tư 2015)

nguồn : báo tổ quốc

Tác giả Ghi Chú:

[1] Chế độ phân biệt đẳng cấp ưu tiên đến nay vẫn tồn tại tuy rằng có phần giảm nhẹ hơn phần nào so với trước đây. Báo VNExpress ngày 28/2/2015 nêu rõ: “Điểm ưu tiên để xét công nhận tốt nghiệp THPT được tính theo 3 diện (1, 2, và 3)”. Trong đó diện 2 con ông cháu cha được cộng thêm điểm...

[2] Giai đoạn 1975 tới 1991, CSVN chưa liệt kê các tôn giáo khác vào nhóm đối tượng nguy hiểm như với Thiên Chúa Giáo (Công Giáo và Tin Lành).

[3] Ngụy Văn Thà là Thiếu tá Hải quân Việt Nam Cộng Hòa, Thuyền trưởng hộ tống hạm Nhựt Tảo HQ10 dũng cảm chết theo tàu (hy sinh cùng với 73 chiến sĩ Hải quân VNCH) trong trận hải chiến Hoàng Sa chống quân Trung cộng xâm lược ngày 19 tháng 1 năm 1974 và được truy phong Trung tá Hải quân VNCH.

*nguồn: internet eMail by **cathy** chuyển*

*Đăng ngày Thứ Sáu, May 30, 2025
tkd Khoá 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*